

АБОНАМЕНТЪ

За България год. 20 л.
6 м. 12 л.
За странство . 40 л.

Единъ брой 20 стот.

Телефонъ № 368.

ДОБРУДЖА

Органъ на централния добруджански народенъ съветъ

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по споразумение.

Адресъ:

в „ДОБРУДЖА“ — площакъ „Черна Джамия“ № 1.

Излиза:

сряда и събота.

Реклама не се взема.

Ромънската олигархия.

Чокоевска Ромъния е единичка останала още съ средновековни порядки държава въ Европа. Тамъ още съществува крѣпостничеството и безправие на народа е държавна необходимостъ.

Какъ аграрната реформа, цѣляща да разпрѣдѣли земята между безимотнитѣ, така и изборната, останала само на книга. Защото въ Ромъния не може да се намѣри още правителство, което да отиде противъ интереситѣ не само на нѣколкото хиляди чокоевци, отъ които изхожда всѣко правителство, но и противъ собственитѣ си интереси.

Това, обаче, не прѣчи на нашата съвѣрна съсѣдка да минава за „най-културна“ отъ културнитѣ държави на близкия Изтокъ.

Тѣкмо на врѣме известниятъ ромънски публицистъ г. Конст. Милле, редакторъ и собственикъ на в. в. „Адевърулъ“ и „Диминяца“ иде да открие истинския ликъ на Ромъния. Въ брой 10712 отъ 8 мартъ на в. „Адевърулъ“ въ уводна статия подъ надсловъ „Ромънската олигархия“, той пише:

„Ромънската държава бѣше и още е една олигархия, въ която конституционниятъ режимъ не е нищо друго, освѣн единъ параванъ за очитѣ на чужденцитѣ. Когато чужденецъ идваше у насъ, ние се прѣдставяхме въ декори на цивилизования свѣтъ. Ние не го отвеждахме отвѣдъ барьеритѣ на Вукрешъ, защото той би видѣлъ и веднага забѣлѣзалъ, безъ да бжде литераторъ или артистъ, че у насъ съществуватъ два свѣта: единиятъ на градоветѣ, другиятъ — на селата. Този послѣдниятъ е лишень отъ всичко, абсолютно отъ всичко. И, когато станала размирицата отъ 1907 г., ние видѣхме каква дълбока пропасть има между селата и градоветѣ. Заедно съ това, демокрацията е само думи въ устата на политикитѣ, тѣхнитѣ вѣстници и рѣчи. Въ сжщностъ, у насъ нѣма друго, освѣн единъ кралъ и двама или трима партийни шефове. И, когато тия трима или четирма конституционни (?) фактори се съгласятъ — а тѣ винаги се съгласяватъ — държавата се управлява само отъ тѣхъ. Тѣ си разпрѣдѣлятъ мѣстата въ парламента, тѣ формиратъ болшинството и меншеството съ известни дози, като въ аптека, тѣ съчиняватъ и приематъ законитѣ, играйки си съ конституцията, тѣ сж: администрация, правосъдие, войска. Останалитѣ 7½ милиона ромъни трѣбва да се подчиняватъ безропотно, защото у насъ коршумитѣ на нашитѣ войници сж винаги противъ тия, които протестиратъ. И, за да имаме илюзия на свобода, пресата се оставя свободна, събранията сжщо — съ единичко условие, да не се безпокоятъ кралѣтъ. Има и наивни, които протестиратъ, ала олигархията върши свое-

то дѣло и, водѣйки държавата по единъ абсолютистически начинъ, разпрѣдѣля богатствата и плячкитѣ.

Днесъ пресата е, подъ режима на цензурата, а събранията — подъ тоя на обсадното положение.

Принципи, мисли? Та това сж само единъ „генеритѣ“. Политическитѣ партии не се раздѣляватъ една отъ друга, освѣн по фирмата и по човѣка, който е шефъ. Щомъ се появѣше нѣкоя нова партия, това разваляше спокойствието на олигархията и цѣлиятъ неинъ планъ за управляване и експлоатиране държавата. Тогава всичко се поставяше въ холъ да бжде разтурена новата партия. Така се разтури радикалната партия на г. Пану и така сж вървѣли работитѣ около социалистическото движение. Всичко останало отъ стария социализмъ бѣ осждено. Фикшинеску и Бантеряну се осждиха като апаши и всичко трѣгна по стария път. Когато Раковски — I издание — се разбунтува, бѣ изгоненъ като чужденецъ, а когато социалиститѣ отказали да прѣговарятъ съ правителството за изборитѣ и „демократическата програма“ на либералната партия — знае се, че на 13 декември (ст. ст.) театралниятъ площадъ биде окрвавень.

Но ето, че мирната конференция наложи на шефа на ромънската олигархия да замине за странство и да говори за „демократия“, „демократическа държава“ и „общо избирателно право“. И тогава само олигархията разбра, че чужденцитѣ ни познаватъ много добръ. (Слѣдватъ нѣколко пасажи заличени отъ цензурата).

Това самопризнание на Конст. Милле е цѣнно за насъ, защото той е единъ отъ тия ромъни, които непрѣстанно хулятъ нашето истинско демократично отечество.

Украйво-ромънскитѣ граници.

Искания на генерлъ Бертело.

В. „Еласъ“ съобщава отъ Одеса: Генералъ Бертело въ срѣщата си съ украинската мисия настоялъ да се освободятъ всичкитѣ пѣвиници отъ армията на генералъ Деникинъ, които били взети отъ украинцитѣ.

Накрая ген. Бертело далъ точни свѣдѣния за новата ромъно-украинска граница и настоялъ върху необходимостта да се разгроми болшевиизма въ Украйна.

Унгария заплашва.

Опаснитѣ признаци на изтокъ се засилватъ.

Солунскитѣ вѣстници съобщаватъ, че графъ Кароли заявилъ какво, ако мирната конференция не се противопостави на раздѣлението на Унгария, унгарцитѣ ще се противопоставятъ съ оръжие противъ съсѣдитѣ си Ромъния и Чехо-Словакия.

Една отъ жертвитѣ на ромънския режимъ въ Добруджа.



Димитър Желѣзовъ отъ с. Шахинджи, Добришко, слѣзъ като е битъ до умирање отъ двама ромънски стражари, единиятъ отъ тѣхъ му прѣрѣзалъ гърлото. Раната е около 3 с. м. широка и 6—7 с. м. дълга. Той се намира на лечение въ варненската държавна болница.

На Балканитѣ.

Сражения между черногорци и сърби.

Съобщаватъ отъ Антивари на френския в. „Танъ“, че черногорцитѣ продължаватъ борбата срѣщу сръбскитѣ войски, поради насилственото присъединение на Черна-Гора. Кървави сражения сж станали на сѣверъ отъ Никшичъ. Изходътъ на борбата е още неизвѣстенъ. Сръбското главно командване изпраща въ Черна-Гора нови войски отъ Босна и Скопие. Недоволството е общо поради това положение.

Помирителната работа на Венизелосъ.

Въпрѣки опроверженията на българското правителство, грѣцкитѣ интриги за сръбско-български съюз продължаватъ.

„Опинионъ“ обнародва една телеграма отъ Атина, въ която се казва: Споредъ свѣдѣния отъ Парижъ, България се старае да сключи съюзъ съ Сърбия. Тя иска да се признаятъ отъ тази страна българскитѣ претенции върху Македония или пъкъ да се даде автономия на тази провинция. Венизелосъ осуетява българскитѣ усилия, като работи за създаването на една балканска конференция, въ която да влиза и Маджарско. По тоя въпросъ Венизелосъ размѣнява мисли съ прѣседателя Уилсонъ. Конфедерацията значи е нужна за да се осуетятъ българскитѣ усилия къмъ спогодба. Това е интересно. Но още по-интересно е, че за тая организация на раздора Венизелосъ се мѣчи да ангажира и г. Уилсона. Само грѣцка глава може да роди подобни идеи.

Ахилесовата пета на мира.

Ами Русия?

Още въ началото на конференцията отъ прѣдставителитѣ на великитѣ сили въ конференцията се призна, че мирътъ не може да бжде траенъ, ако не застъгне и Русия. Опити да се изясни положението въ тая страна и да се омекотвори тя се направиха нѣколко пѣти, но нищо не излѣзе. Конференцията на Осгроуъ „Принкипо“ пропадна, а комисията, изпратена въ Полша, едва може да се справи съ спороветѣ между поляци, украинци, чехословаки и германци. Русия продължава да стои грозна съ своя разрушителенъ фанатизмъ и да заплашва спокойствието на Европа. Какво ще прави Русия?

Гюставъ Херве си задава тоя въпросъ въ своя вѣстникъ „Виктоаръ“ и заключава, че Русия, щомъ се съвземе, ще мисли главно за да си отмъсти на бившитѣ си съюзници. А една Германия, която ще има 100 милиона жители слѣдъ 20 години, съ една Русия отъ 200 (двѣстѣ) милиона, стига да намѣрятъ една или двѣ недоволни нации отъ тѣхната сѣдба, въ крайния изтокъ или другадѣ, ще се подиграятъ съ всѣчки закони на обществото на народитѣ.

Херве казва на края: „Съюзницитѣ вършатъ лудостъ, като изключватъ несправедливо Русия отъ конференцията на мира. Отъ тамъ ще се яви напово войната въ свѣта. Отъ тамъ именно, господиъ Уилсонъ, вашето общество на народитѣ ще се сгромоляса.“

Исканията на добруджанци.

Подчинявайки се напълно на разпорежданията на окупационните власти и давайки си отчет за затрудненията, за избягването на които великите сили ръшиха окупацията на отечествената им земя, добруджанци в своите молби, отправени до представителите на тия сили, молят, до като международната конференция се произнесе върху териториалните граници на Балканите и частно на Добруджа, да бъде тя поставена при условия на търпимост и законност под режима само на окупационните английски и френски войски, като се отстрани всякакво романско вмешателство. За тая цел:

1) Да се възстанови административната и полицейска власт, излъзла из сърцата на местното население, която бѣ утвърдена от английските и френски окупационни власти слѣд оттеглянето на българските войски.

2) Да се не допускатъ цивилни романи да прѣминаватъ отъ Ромжия, които подъ формата на власт и протекция грабятъ селата и изнасилватъ сѣмействата.

3) Въ всички общини да се поставятъ английски или френски войници и военно-административни власти за да запазятъ реда, живота, имота и спокойствието на населението. Населението заявява, че има пълно довѣрие въ окупационните власти и на всѣкъдѣ ще ги приеме съ най-голяма почтъ, защото отъ опитъ се е убѣдило въ тяхната строга лоялност и справедливостъ.

4) Да се освободятъ всички арестувани отъ ромжиските власти българи, които въ нищо не сж провинени.

5) Да се заставятъ ромжиските власти да повърнатъ или заплатятъ стойността на добитѣка, хранитѣ и другитѣ прѣдмети, които сж заграбили отъ населението.

6) Да се отворятъ всички български училища, закрити сега отъ ромжиските власти и да се оставятъ дѣцата и учителитѣ свободно да продължаватъ занятията си.

7) Да се повърнатъ въ енорийтѣ си всички изгонени свещеници, а изпратенитѣ отъ Ромжия да се върнатъ, като останатъ тамъ, дѣто имаромжиски черкви.

8) Да се назначи една анкетна комисиия отъ журналисти и общественици, която да анкетира всички прѣстѣпления и дѣяния, извършени отъ органитѣ на ромжиските власти, като виновницитѣ бждатъ наказани.

9) Въ името на правото да бждатъ възвѣрнати по мѣстожителствата имъ всички избѣгали отъ ромжиския тероръ и отъ ромжискитѣ золуми.

Искайте в-къ „Добруджа“ отъ вѣстникопродавцитѣ.

Гърция и Ромжия.

Изявления на гръцкия министъръ Политисъ.

„Епока“ обнародва декларацията на гръцкия министъръ Политисъ. Министрътъ на вътрѣшнитѣ работи въ Гърция заявява, че ще се чувствува щастливъ да види Ромжия да изостави политиката на снисхождение, възприета въ 1913 год. по отношение на България. Той желае по-тѣсни връзки между дѣтѣ страни и се надѣва, че гръцката флота ще може да служи като добъръ проводникъ. Гърция ще може да си доставя отъ Ромжия дърва, петролъ и др., а ще изнася за Ромжия плодове. Никой въпросъ не разделя двата народа. Една голѣма гръко-ромжиска банка е създадена въ Парижъ подъ покровителството на гръцкото правителство.

Австрия за Дунавската конфедерация.

Споредъ съобщения отъ Цюрихъ до солунските вѣстници, министрътъ на нѣмска Австрия, Бауеръ, заявилъ, че резултатитѣ отъ изборитѣ изключватъ възможността на една контра-революция. Всичкитѣ партии били съгласни за републиканския режимъ. Бждещето на нѣмска Австрия зависи отъ икономическитѣ условия.

Относно проекта за Дунавската конфедерация министъръ Бауеръ заявилъ, че тя е политически невъзможна. Той вѣрва, че е възможно да се установятъ тѣсни търговски сношения между частитѣ на бившата австрийска монархия. Възможна е само една икономическа Дунавска конфедерация.

Правата на английската окупация въ Добруджа.

Българскиятъ печатъ своевременно прѣдаде изявленията на Чърчилъ относно окупацията на Добруджа, обаче, въпросътъ за правата на английската окупационна власт не се изясни добръ. Споредъ английскитѣ вѣстници, г. Чърчилъ заявилъ прѣдъ камарата на общинитѣ по поводъ на едно запитване слѣдното: ромжитѣ вземаха въ рѣцѣтѣ си администрацията на територията, върху която тѣ упражняваха своето суверенно право въз основа Букурещкия договоръ и която имъ бѣше отнета въ 1916 год. отъ българитѣ и германцитѣ.

Английскитѣ войски, намиращи се въ Добруджа, прѣдставляватъ сжщевременно и нашитѣ съюзници. *Тѣ се грижатъ само за реда и не се мислятъ въ правата и религията на населението.*

Кога ще се подпише мира?

„Дейли Мейл“ пише относно вѣмето, когато може да се очаква сключването на мира:

Кога ще бжде подписанъ мира? Кolkото се отнася до прелиминарни миръ съ Германия, той може да се оформи въ сравнително късо вѣрме. Военнитѣ условия сж готови за подписъ.

Политическитѣ и стопански условия сж фиксирани отъ комисии и, понеже делегати отъ тѣзи комисии участватъ въ свѣта на десетѣтѣ, едва ли може да се очакватъ голѣми промѣни.

Понеже всичко това трѣбваше да бжде готово прѣди завършването на Уилсонъ въ Парижъ, сега вече може да се пристъпи къмъ разискванията върху териториалнитѣ въпроси; тѣ, обаче, ще отнематъ доста вѣрме на свѣта на десетѣтѣ.

Общото впечатление въ кръговетъ на конференцията по мира е, че мирътъ ще бжде подписанъ на 1. юни, а може и малко по-късно.

Парижкитѣ „Информасион“ сжщо разглежда въпроса кога ще се подпише мира. Вѣстникътъ черпи сѣдѣния отъ лица приближени до френския министъръ на външнитѣ работи и иде до заключение, че прѣзъ априлъ трѣбва да се тури датата на подписването на мира или по-право, между 15 априлъ и 1 юни.

Съглашението за ромжано-маджарскитѣ гранични спорове.

„Таймс“ пише, че маджаритѣ почнали да държатъ застрашително поведение спрѣмо ромжиската граница. Този въпросъ, споредъ вѣстника, занимавалъ висшия съглашенски воененъ свѣтъ.

Животътъ въ Добруджа.

Тутраканско.

Отъ тутраканския мѣстенъ продоволственъ комитетъ ромжискитѣ власти искатъ наложително сумата 88,000 лв., които сж вложени въ Българската Земледѣлска банка, въ Русе, за смѣтка на русенския комитетъ, срѣщу отпуснатитѣ продукти. Членоветъ на тутраканския комитетъ не сж сигурни за своя животъ.

Диренето за арестуване на видни хора изъ цѣлата околия продължава, както е случая съ Атанасъ Д. Мугафовъ отъ с. Дели-Исуфларъ, Никола С. Бучаклиевъ отъ с. Вискъой. Сѣмействата имъ се безпокоятъ всѣки день съ прѣтърсвания и обиски.

Ромжискитѣ власти протѣрватъ и намѣренитѣ по къщитѣ дърва ги описватъ съ цѣлъ да се заплатятъ отъ населението такситѣ за 1916, 1917 и

1918 год., макаръ че сѣчищата сж извършени отъ българскитѣ власти, които сж събрали такситѣ. При отказване да заплати такситѣ, дървата се конфискуватъ; срѣщу такситѣ квитанции не даватъ.

Слѣдъ 13.1. ромжискитѣ власти започнаха да закриватъ всички български училища и да разпилватъ училищната покъщнина. По срѣдъ учебната година дѣцата ни трѣбва да прѣкрятъ занятията си. Ние за образованието и възпитанието на нашитѣ дѣца даваме всички срѣдства за просвѣта. Българскитѣ училища въ Добруджа, както и въ България, сж създадени по инициативата и срѣдствата на самото население още прѣди освобождението на българския народъ. Тѣ бѣха търпени отъ турското правителство до 1878 г. Отъ създаването на България до сега училищата ни се управляватъ напълно автономно отъ училищно настоятелство. Тѣхнитѣ имуществва не могатъ да се смѣтатъ за държавни и като такива да бждатъ конфискувани отъ ромжискитѣ власти.

Въ Тутраканъ сж биле арестувани всички учители, защото не сж имали паспорти. Слѣдъ направеното ходатайство при английскитѣ власти, обаче, тѣ сж биле освободени, съ условие, въ единъ кратъкъ срокъ да се снабдятъ съ паспорти.

Силистренско.

Арестуванитѣ въ Силистра: Илия Божановъ и учителъ Маринъ Ивановъ, които бѣха откарани въ Букурещъ, наново сж върнати въ Силистра и отъ тамъ, подъ строгъ конвой и вързани, заедно съ 15 души селяни, сж закарани въ Галацъ, за сждане отъ военнитѣ сдилища тамъ.

Тулчанско.

На Георги Георгиевъ отъ гр. Тулча ромжитѣ задигнали 200 овце и 30 кози. Той се оплакалъ на френския командантъ, който разпоредилъ да му се повърне добитѣка. За дѣто ималъ дързостта да се оплаче, ромжитѣ го арестували и наново му взели овцетѣ и козитѣ. Какво е станало съ него слѣдъ ареста, не се знае.

Le Mouvement Dobroudjain

Bulletin de l'Organisation Dobroudjain en Bulgarie

Paraît le 1er, le 10 et le 20 de chaque mois

Rédaction et Administration place „Tchernia Djamia“ 5

Телефон 368

Abonnements: Bulgarie: 6 mois 9 frs., un an 18 frs.

Etranger: 6 mois 10 frs., un an 20 frs.

Намира се за продажъ при всички вѣстни-

карски агенции въ Царството. Въ София

за продажъ при вѣстникарскитѣ будки.

Единъ брой 50 ст.

Приематъ се абонати чрезъ Администра-

цията, площадъ „Черна Джамия“ 5—София.

Любомиръ Бобевски.

Споменъ за майоръ Георги М. Векилски.¹⁾

Горолонна буря се изви надъ ролния ни край. И разтърси издѣно земята. Ливна дъждъ оловенъ. Потехоха рѣки отъ кръвъ; чуха се стенания и вопли. Градъ уби жетвата въ плодороднитѣ ни ниви. Порой отвлѣкоха, що остана.

На ония, що съ мъжка сила отстояваха и отиваха къмъ зиналата уста на смъртта съ себеотрицание, не било сждено да дочакатъ благополученъ край. Язѣтъ бѣ прояденъ, — малката дупчица, на която се погледна леко, се разшири и водата нахлу... Урна се язѣтъ и голѣмата, мжтна рѣка, здраво отбита, шумно се разлѣ и залѣ ниви и поля...

Мина бурята. Стихна гърмотеещата. Мълнии не прорѣзватъ вече небосвода. Небето почва да се разведнява. И между гжститѣ, черни облаци взе да прозира лилавия ликъ на златното слънце. Всичко захвана да се окоптва и да взема веселъ, засмѣтъ видъ...

Слѣдъ грѣмъ и мълнии, слѣдъ пороенъ дъждъ и ужасна буря, настѣпва хубаво вѣрме: природата става по мила, по-привѣтлива. Шаркитѣ, видѣтъ

¹⁾ Продължение на разказа „Подъ ромжиско иго“ ще дадемъ въ слѣдни брой. (Б. Р.)

и дхѣтъ на цвѣтата — по-приятни. Пѣнитѣ на птиченцата и поточетата — по-сладки. Гърдитѣ се повдигатъ по-силно и свободно, като че отъ тѣхъ се снематъ тежѣкъ товаръ. И душата почва да се пълни съ ведрина и свѣжестъ...

Ония, що бурята не закачи съ широкитѣ си черни крилѣ и ги не завлѣче, що по чудо оцѣлѣха слѣдъ нейното самодивско хоро, останаха да живѣятъ подъ добититѣ впечатления и яркитѣ спомени, чийто сѣмена никнатъ и цвѣтятъ въ гърдитѣ...

За болния, що е билъ на смъртно легло и който е прѣдъ прага на оздравяване, животътъ е джжѣкъ по-милъ и цѣленъ... Той не моли вече смъртта да го прибере, а иска да живѣе и то не така, както е живѣлъ...

Широка добруджанска степ... Край брѣга на Дунава, дѣто се дѣли на три рѣкава, има възвишения. Тѣ сж петь и носятъ турското име „Бешъ тепе.“ Първото възвишение е най-голѣмо, по-внушително и по-величествено. И носи име „Генералъ Колевъ.“

Въ селото, разположено край брѣга на тихия и бѣлъ Дунавъ, при подножието на възвишенията имаше наши военни части. Селото носи сжщото име, което носятъ и възвишенията — Бешъ тепе. То е малко, скопосно село. Въ него бѣ шабана I-во конно-артилерийско отдѣление, чийто командиръ бѣ майоръ Георги М. Векилски. Младъ, въ раз-

цвѣта на своитѣ пролѣтни дни, когато цвѣтето е най-миризливо, а небето ведро-синьо, прѣзпѣлненъ съ свещена любовъ къмъ родни поробени брата, съ устрѣменъ погледъ къмъ обѣтованата добруджанска земя, похитена отъ врагове, съ мисль погълната всецѣло отъ свещенитѣ завѣти на нашитѣ дѣди, той почувствува, че му израстнаха крилѣ и лигна къмъ тоя край. Основателъ на конната артилерия, той бѣ вложилъ цѣлата си душа за нейния успѣхъ. И отбѣлза тя въ своитѣ страници героични подвизи, легендарни епопеи. Нейнитѣ походи сж рѣдки и памятни. Прѣдвождана отъ млади, трѣзви и будни командири, какъвто бѣ Векилски, тя насяхше поражения и берѣше лаври. Георги притежаваше вродена интелигентност, начетеност, благородно сърдце, смѣлъ духъ, велика душа. За мочетата-войници той бѣ милъ братъ, незаменимъ другаръ по-участъ и сжда.

Обичаше ги, както майка обича първенца свой, както либе обича изгората си. Въ обискитѣ си бѣ вѣжливъ и любезенъ. Осждаше всѣко криво дѣло. Съ героичнитѣ си подвизи той бѣ станалъ широко популяренъ не само между нашитѣ, но и между вражитѣ военни срѣди. Имало е случаи, когато е излизалъ отъ околитѣ и е заставалъ съ отворени гърди и съ високо дигната глава срѣщу противницитѣ руси. „Ако сте жадни за кръвъ, ето моитѣ гърди... Стрѣляйте! Убийте ме!...

Ще се отървете отъ единъ, който ви поражава съ убийствения си огнь... Дадохте дума, че нѣма да стрѣляте и изневерихте. За това ви ще получите наградата си! Азъ нѣма да ви изнасядамъ... Нито ще си служа съ низки срѣдства... Прѣдупрѣждавамъ ви, че слѣдъ половинъ часъ ще изсипя огнь и жупелъ надъ главитѣ ви... Това показва, че той бѣ отявленъ и никога не бѣдствуаше съ подлостъ. И обичаха го наши и врази...

Неговиятъ орловъ погледъ, неговото дружелюбно държане, самопожертвувателностъ и себеотрицание, неговото топло, съкровено чувство къмъ угнетени, онеправдани и изоставени на произвола, неговата шедростъ и великодушне извикваха умиление и възторгъ. На него гледаха съ възхищение и радостъ всички. Кой даваше гигантска сила на тоя юнакъ? Кой стопляше неговото сърдце и запалваше въ гърдитѣ му свещения огнь на боговетѣ за борба? — Родината! До неговото сърдце стоеше свято вѣчно свѣжо букетче цвѣта, брани въ неговата скѣпа родина, което запалваше свещения огнь на боговетѣ. Този огнь бѣ буенъ и разпалваше неговото смѣло сърдце, защото до него стоеше букетче отъ свѣжи, дхѣви цвѣта, открити въ полята на неговата мила родина и оросена съ маргаритнитѣ сълзи на вѣчно тжжната му майка!

Положението.

Въ момента тежестта на положението продължава да лежи върху четирите пункта, както и пръв миналата седмица: конференцията, Германия, Русия и итали-сръбският спор.

По отношение на конференцията може да се констатира, че тя е засилила работата си. Едновременно с това, обаче, трябва да се констатира, че интригите се засилват. Това, впрочем, е напълно обяснимо, като се вземат под внимание сложните въпроси, с които има да се справя конференцията. Опитът да се опростотворят въпросите, като се създаде предварително лигата на народите, се оказва несполучлив, понеже лигата се проектира не като свободно сдружение на свободните народи, а като продължение на съюза на съглашенските народи. Този характер на тази международна организация се критикува силно от една част на съглашенския печат, който указва и на други обстоятелства. Така, исканият от Франция гаранции във външната лигата на народите против едно евентуално нападение от страна на Германия се сочи като недовършено към силата и трайността на тази лига. От друга страна, оставянето във външната лигата на три четвърти от Европа — Германия, Русия, Австрия, Унгария и България, се смята опасно, външната лига, че тази страна оставя с развързани ръце. А това обстоятелство, при положението, което ще се създаде, ако се удовлетвори чудовищните искания, особено на балканските държави, по необходимост ще пръвърне лигата на народите в стражар, а не в регулатор на международните отношения.

Въпросът за Германия днес се слага като въпрос за по-скорошното сключване на прелиминарния мир. Фактите, че германските моряци отказват да служат в предадените на Съглашението германски търговски параходи и пръвсването повторно на преговорите по примирението поради разногласия за състава на комисията, която трябва да установи демаркационната линия, показват, че германското правителство и германското общество не са наклонени на безусловна капитулация, макар и гласа да чука по вратите на държавата им. Наистина, Съглашението може да се наложи, ако е въпроса това да стане на всяка цена, но тук се пораждат опасности, на които указва в. „Таймс“. „Съюзниците“, пише той вистински, са поставени пред две алтернативи: или трябва да играят Германия и допуснат да стигне до пропасти и развалините, като резултат на вътрешни агитации, и след това да експлоатират нейното пълно разложе-

ние, или пък трябва да дадат възможност на тръзвит елементи в Германия да запазят дотъквд мира и единството. Второто е възможно само, ако се ускори прелиминарния мир и „Таймс“ твърди, че съюзниците са избрали последната от двете алтернативи. Въ такъв случай, разбира се, не трябва да очакваме в едно скоро време подписването на този мир.

Положението въ Русия продължава да стои неясно. След неуспешните си опити да се доближат до германските граници и да подадат ръка на германските спартакисти, болшевиките спрха нападенията си и се оттеглиха, под натиска на германците източно от Рига. Мируват те и на юг, но ромжните бият тревога. До колко тази тревога е оправдана, още не може да се каже. От факта, обаче, че ромжните свързват болшевишката опасност с маджарската, и то след неуспеха на мобилизацията им, трябва да се заключи, че ромжните страховат от по-друго естество. Това са страхови на ромжната олигархия, които се отказва да прави остъпки на дъха на външното и сръбско отпор от големите чужди елементи, довчера живели свободен живот, които тя иска да постави под общия режим на ромжната държава. И, вместо да санкционира автономните права на новите си провинции, ромжната олигархия, загубила почва в собствената си страна, се мчи да закрепи положението си с помощта на големите съглашенски държави, заплашвайки ги с болшевишката опасност.

Сръбско-италианските отношения не само че не се подобряват, но се и влошават. Споревите пръвкращиха териториалните разпрани и се сложиха на една принципална почва. Сръбите обвиняват италианците, че те алзали външната бившата Австро-Унгарска империя на Балканите и се мчат да хвърлят вината за сепаративните движения въ Хърватско, Славония, Черна Гора и Албания върху Италия. Италианците, от своя страна, указват, че сръбите, под булото на Югославия, инспирират една пансръбска политика, която заплашва Балканите и техните събди със нескончаеми смутове.

От тия разпрани, както изглежда, иска да се възползува Венизелос, който работил за Балканската федерация, въ която да влезе и Унгария. Сам Венизелос казва, че тази конференция щела да има за обект да върже България. Не се иска, обаче, голем ум да се разбере, че такава грамадна сила не може да се строи за малката България.

Печатница „Гутенберг“ — с добър персонал, изпълнява всички поръчки при най-либерални условия. Помещава се на ул. „Бенковски“ 22. Телефон 1498.

Опасността, която днешна Ромжия носи.

Разпръделение на земята. — Новата аграрна реформа. — Опасността от закъснението. — Ромжия трябва да се заздрави вътрешно.

Ние винаги сме отблъзвали, че чудовищните за днешните времена имуществени отношения въ Ромжия са главното зло, което и пръвчи да бъде една културна страна на изток, за каквато искат да я представят ромжните чокот, и сме изтъквали, че по-добър разсадник на болшевишките идеи от Ромжия няма. И указвахме на опасността, която неминуемо ще се появи, ако ромжните, вместо да се заемат с вътрешни реформи, се мчат да отвлечат обществено сие мнние с външни успеси — чрез заграбване на чужди земи. Така опасност е толкова голяма, че специалният пратеник на парижкия в. „Тан“ въ Букурещ е можал да заблъти даже при едно повърхностно опознаване с стопанските отношения на Ромжия. Той пише: До пръвди по-малко от две години, 1563 ромжнски едри земевладелци държаха въ ръцете си повече от 3 милиона хектара земя, следователно, половината от цялата територия на Ромжия. Според едно изчисление на ромжния парламент, пръвз 1917 год. ромжните селени разполагаха само с 33% от цялата разработана площ на Ромжия. 61% от разработената земя се владеше от земевладелци, разполагащи с повече от 100 хектара земя. Големите земевладелци са истински феодали въ сръбневъковната смисъл на думата. Ромжният селенин, поставен при условията на крепостничеството, гледаше с умуза на своя господар-феодалът. Постепенно се разширяваше бездната, дължаща тези две съсловия.

Няма съмнение, че руската революция отвори очите на много върху опасността от едно подобно положение. И въ юни 1917 год. ромжният парламент гласува разпръдването на земята. Но смазването на Ромжия и идването на кабинета Маргитомаш — консервативен — пръвчеше на осъществяването на закона. Едва с идването на Братияну се пристъпи към изпълнение реформата.

Кореспондентът, явно обладан от ромжнотилски чувства, смята, че тази реформа има радикален характер. Наистина, казва той, само с един замах на перото не може да се отнеме всичката земя на земевладелците: те ще запазят външно повече от един милион хектара земя. Сега положението се обръща: докато по-рано едрите собственици владяха 70% от разработената земя, сега ще имат въ ръцете си само 15%.

Но, прибавя кореспондентът, отчуждаването и раздаването земята на селенин се натъква на големи затруднения. Разпръдването земята ще бъде дълго на външето. Забавянето може да причини недоволство, а може би и аграрни размирици.

Последната от една такава реформа не ще заксите да се яви. Поставена въ фланга на една вулканическа област, каквато е Русия, Ромжия няма друг шанс да спаси националното си съществуване, освен да се заздрави вътрешно.

След всичко това, мислим ние, не е мжно да се разбере, че да се дадат големо количество чужди елементи на една такава държава, значи да се засили вътрешното и разложение и да се хвърли източна Европа въ нови изненади.

Интервю на маршалъ Фош.

Лион, 21 март. Въ едно интервю главнокомандующият маршалъ Фош е заявил: Наистина победата се печели с наука, но и с външ. Когато армията има външ, тя не отстъпва, а спира противника там, гдето се намира. Вие ми казвате, че аз съм дал победата на Франция. Победата спечелиха нашите великолпни войници. Аз имам само една заслуга: Че никога не се отчаях. На въпроса какъ маршалът е могъл да се рши да подпише примирението, когато е бил дал вече заповед за едно настъпление след 3 дни, с което щела да унищожи противника, Фош отговорил: Примирението ми даваше всичко, от което се нуждаех, за да осигурия победата на Франция. Съзнавайки това, аз не можах да изложа нито един войник повече на смърт. Запитанъ за стратегическата наука маршалът заявил: „Стратегическата наука може да се научи, но не с редица формули или с един куп от наредби. Това е една опитност, която полководецът трябва да придобие така, че да ръководи всички негови ршения. Това е една дисциплина на духа, която се придобива с изучаване на историята, с изучаване на конкретни случаи. Тя трябва да остави ума на този, който командва достатъчно свободен за да може той да действуваше съобразно с личните съвдния за положението, а не според предварително създадени идеи и пръвположения. Но, и най-блъсквателни качества на интелекта са нищо без волята. Победата отговаря на волята. Едно спечелено сражение е сражение, въ което полководецът не иска да се признае победен, защото армията е за полководца това, което е мечът за войника. Тя да действуваше чрез тласъка, който и се даде.

Изкачихме се на възвишението „Гералт Колев“. Съ насъ бше и един млад симпатичен телефонист. Погледът му и външето му го издаваха за смълъ войник. По заповед на майора той постави телефона. Наблюдателната тръба б намстена зад един рдк храсти. Бетонираният наблюдателен пункт, който б десетина крачки от насъ, не ни послужи.

Младият телефонист б еврейн. Под гърма на топовете той написа писмо за баща си, което ми даде да му пръвдамъ. За него гърмежите, тръсът и скотът бха бръмчене на мухи. Буко Алкалай б името му.

Това бше на 21.VIII.1917 г., въ 5 ч. сл. обд. От върха на възвишението се откри пръвд окоито ни величествена картина. Виждаше се Тулча, Исмаил, Горни и долни Кара Саватъ, Горгова, Сулина и други. Завърза се артилерийски двубой.

Мърникъ по-малко дв! Изстръл! — Мърникъ по-малко едно! Изстръл! — Въ лво петь. Мърникъ повече дв! Изстръл! — Въ лво десет! Изстръл!

Въ продължение на два часа Георги изхвърля няколко стотици снаряди. Неговият огън бръшителен и точен, каквото б и окоито му. За прицелна точка имаше едно влашко село. Въ него той разруши няколко къщи, едно бетонирано скривалище, потопа въ Дунава една лодка и един шлепъ

и избии с шрапнелен огън двадесет и няколко войници.

Неприятелът се обади по посока на Махмудия. Той разруши едно наше скривалище, дв къщи и уби четири наши войници и четири коня.

И когато неприятелът б заставен да млъкне, Георги спр.

За да се види, колко голяма и силна е била неговата любов към поробена Добруджа, ще цитуваме част от едно негово писмо, изпратено от добруджанския фронт на 14.XII.17 г. до пишущия тия редове.

„Драгий Любе,

Да държимъ Добруджа! Това е и моя девизъ. И безъ това имаме пръвдостатъчно каменаци и урви. Спасението на България и освободението й отъ економическо робство е въ Добруджа, тая незамънима и по земя, и по народъ страна. Не може и дума да става за сравнение между Добруджа. Въ Добруджа населението не е развратено политически и националното му съзнание е твърдъ силно. Въпръки най-безогледните насилия и тероръ, безъ черкви и училища, туркашните българи са останали непоколебими въ своята национална съвст и велико, страшно пръвсгъпление ще извършимъ, ако оставимъ тоя народъ, който съ съзиди отъ радост и съ цвѣта ни посрѣща изъ хубавия добру-

джански край, отново да тне въ влашки ръце.

Болшинството отъ насъ сме ршени да изиремъ по границите на Добруджа, но да не оставимъ вражи крак да скверни отново напоената с кръвта и осяната с костите на нашите незабравими герои земя. Това нека добръ го знаят и приятели, и врагове.

Съ братушките всеки ден сръщи и веселби. Самите те, русите, ни казватъ да не оставяме нито педя отъ Добруджа на тоя. влашки народъ. Братушките искатъ обща граница съ насъ.

Иначе добръ сме.

Ще бъде на всички ни много драго, ако ни погостуваш отново и за по-дълго.

Отъ всички приятели сърдеченъ привѣтъ.

Всички и всичко за Добруджа.

Цѣлувка. Твой: Векилски.

Въ ранъ пролѣтенъ день, когато прѣгърбенинъ надъ Дунава върби разкъзваха своята вѣчно тжжна приказка на студеният вълни и прѣтѣха оголени клони къмъ тѣхъ за нѣжия, любовна ласка, по каприза на съдбата, той падна не отъ вражески куршумъ, а отъ бомба, която избухна въ ръцете му, като че ли приспанъ отъ последната кърваво-червена усмивка на слънцето. И безъ да изпусне въздишката, ни стои, той заспа своя вѣченъ

сънъ въ студения обятия на бѣлия Дунавъ. Заспа той съ отворени къмъ своя роденъ край очи, за който б готовъ да даде младежка кръв и животъ и който обичаше, както водната лилия милувките на вълните.

И тамъ, сръдъ вълните на Дунава, подъ надвисналите върбови клони той намѣри своя пръвъ гробъ, надъ който ден и нощъ ще се носи тѣхниятъ страстенъ шепотъ и ще се прѣскаятъ студеният капки на вълните, като съзидатъ на любяща майка.

Вториятъ неговъ гробъ е въ Тулча. Вълните нахвърлиха трупа му, за да бъде погребенъ въ земята, която толкова любил и за която б готовъ да умре.

Ще минатъ дни и години и гробътъ на героя ще се забрави. Само плачушниятъ надъ него върби, полхвани отъ тихия вѣтръ, ще пѣятъ надъ него своята вѣчно недопѣта пѣсенъ. И ден и нощъ, когато млъчането пѣе своята дивна пѣсенъ, бисерни росни капчици ще кпчатъ забравения гробъ и ще слагатъ своите тихи и страстни цѣлувки.

И ден и нощъ надъ неговия забравенъ гробъ ще гръятъ златисто слънце и второгъ асентъ мѣсечко, ще се прѣплитатъ въ сладъкъ ромонъ замислените плачуши върбови клони и ще го кпчатъ хляпай кристали росни капчици, като съзидатъ на неговата любяща стара майка!

ХРОНИКА

Добруджанска делегация при Негово Високо Прѣосвященство Уестминстеския Кардиналѣ Архиепископѣ Д-ръ Франси Бърнѣ. Въ понедѣлникъ 24 февр. 6 ч. вечерта се представи при Негово Високо Прѣосвященство Д-ръ Бърнѣ делегация на Върховния управителенъ комитетъ на добруджанската организация въ България, въ качеството си на прѣдставителъ на добруджанското население.

Делегацията се състоеше отъ слѣднитѣ лица: Д-ръ П. Вичевъ и Драгомиръ Пачовъ. Д-ръ Вичевъ направи едно изложение върху историята на Добруджа и борбитѣ на добруджанци въ свързка съ България, на края добави, че 540 години е съществувала неразривна връзка между България и Добруджа и желанието на добруджанци е присъединяването на Добруджа къмъ България.

Драгомиръ Пачовъ изказа довѣрие къмъ окупационнитѣ английски и френски войски въ Добруджа и помоли Негово Високо Прѣосвященство да се застъпи на единичния гласъ, който се носи изъ цѣла Добруджа, ромжиската администрация да напусне веднага Добруджа до рѣшението на мирната конференция, понеже само така добруджанци ще могатъ да си изкажатъ тѣхната воля. Изложи ромжиския гнетъ, на който бѣха изложени българитѣ въ Добруджа прѣзъ 40-годишния ромжиски режимъ. Ромжиската администрация сега въ Добруджа на ново закри всички български училища и черкви, малтретира българското население, което, като не може да понесе ромжиския гнетъ, напуска масово Добруджа — цѣли върволци бѣжанци прииждатъ въ България; съобщилъ му за ромжискитѣ избори и за вземането на войници въ Добруджа, за всички насилия, вършени надъ българитѣ въ Добруджа и помоли Негово Високо Прѣосвященство да направи всичко възможно, да се нареди една международна анкета, която да анкетира дѣлата на ромжнитѣ въ Добруджа.

Делегацията бѣ приета радушно и добръ изслушана и напусна съ дълбока въра, че скъпниятъ гостъ ще помогне на нещастнитѣ добруджанци.

Сжщата делегация врѣчи на Негово Високо Прѣосвященство протеста на Добруджанската организация противъ ромжискитѣ избори въ Добруджа и мемоара на добруджанци, съ молба да се донесе за всичко на почитаемото английско правителство.

Ромжиска анкета за обезщетенията. Администрацията е започнала анкета за обезщетенията, които трѣба да получи населението за нанесенитѣ му прѣзъ врѣме на войната врѣди. Всички изгорѣли села, всички крадби и пр. се отбѣлзватъ за смѣтка на България, защото българскитѣ войски сж направили това. А ромжискитѣ — нито за единъ левъ врѣди не сж нанесли на добруджанското население.

Това е възмутило въ много села дори и турското население, което не се побоява да заяви, че отъ България не дири нищо. Въпрѣки това, въ списъцитѣ се отбѣлзва тъкмо обратното.

Направени сж прѣдложения на нѣколко учителки да постъпятъ на ромжиска служба, съ обещание да имъ се плаща 700 лева заплата и на държавни срѣдства да бждатъ изпратени въ Букурещъ за изучаване на езика.

Добруджанскитѣ учители въ обсадно положение. На останалитѣ тамъ учители и учители е забранено безусловно не само да не ходятъ на гости въ съседнитѣ села, но и дори да не ходятъ на гости и въ самитѣ села. Никакви вѣстници нѣматъ право да четатъ, дори и ромжискитѣ — политиката не била за тѣхъ.

Ангария и обиски. Населението вози безплатно всички чиновници и, ако се опира — бой. Правятъ се обиски по домоветѣ и, освѣнъ храни, взематъ се юргани, дюшечи и други покривки. Въ Тутраканъ сж обрани повече отъ 100 къщи отъ прибѣгващи нощно врѣме отъ Олтеница ромжии. Полицията не взема никакви мѣрки.

Гласъ на ромжиската обществена съвѣсть. Има случаи, изпратени отъ Ромжия ромжиски учители да сж изказвали възмущенията си отъ постѣпкитѣ на тѣхната администрация и да сж се обявявали противъ нейнитѣ нареждания.

Въ с. Д. ромжискиятъ учител не се страхувалъ да заяви, че ромжнитѣ нѣматъ мѣсто въ Добруджа — чисто българска земя и че дѣцата не трѣба да учатъ другъ езикъ, освѣнъ българския. За това той не е отворилъ още ромжиското училище, въпрѣки настояванията на инспектора.

Изземателни команди. Изъ Добруджа има изземателни команди. Околийскитѣ началници ходятъ изъ селата и заплашватъ населението да си дава храната. Отъ Тутраканъ и Силистра много храна, взета отъ селата, е прѣнесена въ Олтеница и Калафатъ.

Английска статистика. Английскитѣ окупационни войски сж прѣдприели съставянето статистика на населението (число и народност), добитѣка и земията.

Отнемане земитѣ въ южна Добруджа. Въ свързка съ аграрната реформа, мировитѣ сѣдии въ южна Добруджа сж обиколени районитѣ си за избиране комисии въ селата, дѣто има едри землевладѣлци, за да се опрѣдѣлятъ нивитѣ, които ще се приематъ и раздадатъ на неимотнитѣ. Условия: контрактъ за 40 години, съ годишни вноски по лв. 160 на хектаръ. Землевладѣлцитѣ ще иматъ само по 1000 декара. Отнетата земя ще се изплати, споредъ ромжиски източници, въ най-скоро врѣме.

Народното Събрание. Вчера земеделската парламентарна група на г. Стамболийски отказа да гласува бюджета и напусна заседанията на парламента. Слѣдъ това лебатитѣ продължиха безъ инциденти и бюджета се прие въ второ четене.

Наредба за закупуване на добитѣкъ за работа, за разплодъ, за използване и за клане е издадена. Интересуващитѣ се ще я намѣрятъ въ районитѣ конютеги, общинскитѣ, административнитѣ и ветеринарнитѣ власти.

Нашитѣ военноплѣнници. Въ брой 134, год. 3, отъ 1 мартъ и. г. на списанието „Извѣстия на Българското Дружество Червенъ Кръстъ“ е напечатанъ списъка на български военноплѣнници, интернирани въ плѣнническия лагеръ Grosseti (Македония), адреситѣ на домашнитѣ на които сж неизвестни.

Закупването на сѣно и слама е свободно. Съ специална наредба за закупване на сѣно и слама, публикувана въ извѣстията на дирекцията за с. г. о. п. № 2 отъ 15. 1. т. г., министерството на земледѣлието бѣ нормирало цѣната на тоя фуражъ и сжсѣврѣменно улесняваше нуждающитѣ се съ сѣнопрески и тель. Прѣдвидъ, обаче, на обстоятелствата, че докато траеше зимата, се срѣщаха голѣми трудности при закупката за нуждитѣ на държавния добитѣкъ, министерството е отбѣнило нормираната цѣна на сѣното и сламата; въ бждеше тя ще бжде свободна. Послѣдното се прави съ цѣлъ да се използватъ по-добрь излишъцитѣ, кждѣто има нужда. И безъ това, заедно съ пролѣтѣта, добитѣкътъ ще започне вече да намира нова трѣва и да се подкрѣпи.

Реформи по правосѣдието. Министерствъ на правосѣдието е внесълъ въ камарата законопроектъ, споредъ който, компетенцията на мировитѣ сѣдилища се увеличава, като на тѣхъ се прѣдоставя да разглеждатъ граждански, търговски и вещни искове, цѣната на които не надминава 3,000 лв.

Внесени сж въ Народното Събрание законопроекти за измѣнение чл. 156 отъ закона за сждопроизводството по главнитѣ дѣла и чл. 777 отъ закона за гражданското сждопроизводство, споредъ който, до една година слѣдъ общата демобилизация вѣщитѣ лица и свѣдѣлитѣ получаватъ пѣти пари до 60 ст. на километръ.

Еврейска вечеринка. Дадената отъ еврейския клубъ „Обшежитие“ вечеринка на 19. 1. м. въ соф. воен. събрание излѣзе отлична.

Рѣчѣта на г. Карлъ Хербстъ — старъ журналистъ и прѣдседателъ на еврейския клубъ, бѣ пламенна, искрена и често прѣкъсвана отъ бурни аплодисменти.

Г-ца Ила Московичъ издекламира стихотворения отъ Елия Хелеви и Люб. Бобевски, посрѣщнати и изпратени съ акламации. Г-нъ В. Давидовичъ издекламира съ силно чувство „Къмъ Ханаанъ“ стихотворение отъ Л. Бобевски.

Ние ще отбѣлжимъ нѣщо за издекламираното стих. отъ г-ца Московичъ. — „На падналитѣ евреи“. Това стихотворение авторѣтъ Л. Бобевски, е написалъ подъ добитѣтъ впечатления и настроение отъ добричкитѣ военни гробища, дѣто е билъ на поклонение и дѣто наредъ съ нашитѣ славно загинали за Добруджа герои се е натъкналъ и на гробове на достойно загинали за родината ни еврей-герои. По тоя случай на автора бѣ устроена шумна и искрена акламация.

Концертното рисуване, изсвирената Менделсонова пѣсенъ и хорѣтъ на г. Цаликовъ се изпълниха отлично.

Чистия приходъ, който е доста голѣмъ, ще се употреби за благотворителностъ.

За Добруджа. Излѣзе отъ печатъ и се пушна въ продажба брой 9 отъ сп. „Le Mouvement Dobroudjain“ съ двѣ снимки и слѣдното съдържание: 1. Систематичното денационализиране и мирната конференция. 2. Добруджа е създавала първото българско царство. 3. Сегашното положение въ Силистренско и Тутраканско. 4. Какъ ромжнитѣ прилагатъ принципитѣ на Уилсона. 5. Ромжискитѣ режимъ въ Добруджа 1878—1916. 6. Мемоара на прѣдставителитѣ на Добруджа. 7. Изъ живота на Добруджанската организация. 8. Протестъ до окупационнитѣ английски власти въ Добруджа.

Прѣпорѣчваме го на нашитѣ четци. Брой 50 ст. за продажъ при всички книжарници и вѣстникарски будки въ Царството.

Писмо отъ Добруджа.

Защо бѣгатъ добруджанци.

Пишатъ ни отъ Разградъ: Прѣди 2 седмици обиколихъ нашитѣ едноселци, избѣгали както менъ изъ Тутраканско. Повечето отъ тѣхъ се намиратъ въ с. с. Юнузларъ, Шереметкой и Кара Коджаларъ.

Отидохъ първотъ въ с. Юнузларъ, кждѣто намѣрихъ много сѣрстиярци и Никола Хараламбовъ отъ с. Антимово — Тутраканско.

На другия денъ отидохъ въ с. Шереметкой, кждѣто заварихъ почти половината население на с. Антимово.

Слѣдъ като седнахъ при тѣхъ и започнахъ да си приказваме, азъ ги запитахъ:

— Ами защо бѣгате?

— Ако е много хубаво положението „тамъ“ и ти щѣше да стоишъ и нѣмаше да избѣгашъ прѣди насъ, ми отговориха.

Послѣ тѣ ми обясниха, че шефа и кмета на с. Антимово повикалъ Димитъръ Илиевъ въ общинското управление, като го насилили да подпише единъ актъ противъ своитѣ сѣселани Т. Хр. Маджаровъ, Хр. Андрѣевъ, Х. Яневъ, П. Узунъ и А. Кировъ, въ който тѣ се обвиняватъ като шпиони и рушители на ромжиската държава.

Обаче, Димитъръ Илиевъ отказалъ да подпише, като имъ казалъ, че той по-рано билъ отвлѣченъ въ Молдова и не знае, що сж вършили послѣднитѣ прѣзъ българския режимъ. Тогава шефа му казалъ да не казва никому защо сж го викали въ общината, до като интерниратъ послѣднитѣ шестъ въ стара Ромжия. Обаче, Димитъръ Илиевъ още сжщия денъ съобщава на тѣхъ, каква участъ имъ се тѣкми и заедно съ тѣхъ прѣзъ нощѣта избѣгва въ България.

Рано на другия денъ напуснахъ с. Шереметкой и отидохъ при сѣмейството си въ с. Гюзелджа Аланъ. Три четири дена слѣдъ завръщането си чухъ новината, че българинѣтъ жителъ на с. Шереметкой — Юнузларска община — Недко Пеневъ, който е покровителъ на западналитѣ добруджанци, отишълъ да обикала мелницата си, които

се намира отъ гдъ границата. Той билъ придружаванъ отъ жителитѣ на село Антимово: Никола Хараламбовъ, Мирчо Ковачевъ и Темелко А. Ковачевъ. Още при пристигането имъ при мелницата, изъ вжтрѣ и изкачатъ въоръжени шефа, джандармерията, кмета, горскитѣ стражари и нѣкои турци на с. Ахметларъ и хващатъ Недко Пеневъ и Никола Хараламбовъ, а Темелко А. Ковачевъ и Мирчо Ковачевъ, като ги видятъ, скачатъ отъ каруцата и съ бѣтъ се спасяватъ.

Сждбата на Недко Пеневъ и Никола Хараламбовъ и до днесъ е неизвестна. Не зная, имали нѣкой, който да се загрижи за тия осждени на гибель-хорница. Още повече, че Недко Пеневъ е виденъ партиенъ човѣкъ и състоятеленъ землевладѣлецъ. Той даваше храни на забѣгналитѣ гладуващи добруджанци, но турцитѣ го наклеветили прѣдъ ромжнитѣ, че ужъ билъ хранилъ български чети.

Моля заинтересованите правителството за тѣхъ.

18. мартъ, 1919 г.

Съ почитание: А. А.

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ.

(Съобщения на Б. Т. Агенция).

Германо-полската граница.

Парижъ, 21 мартъ. (Радиотелеграма). Относително германо-полската граница в. „Танъ“ пише: Върховниятъ съвѣтъ, слѣдъ като разгледа въ срѣда границата, която надлежната комисия бѣше прѣдложила да се тегли между Польша и Пруссия, изпрати въпроса въ комисията. Английскитѣ министъръ-прѣдседателъ г. Лойдъ Джорджъ бѣше забѣлзвалъ, че прѣдложената линия му се струва погрѣшно установена въ областта на изтокъ отъ долина Висла, дѣто на полската държава се даватъ германски населення. Въ четвъртъкъ комисията разгледа отново въпроса. Тя рѣши, че е невъзможно да измѣни своитѣ прѣдидни заключения, които бѣха приети единодушно и за които бѣше гласувалъ и самиятъ английски делегатъ. Затова комисията поддържа своитѣ рѣшения и днесъ сърѣ Уилямъ Тирелъ ще изложи прѣдъ върховния съвѣтъ причинитѣ, които сж продиктували тоя рѣшение. Полската държава, тъй както тя се проектирва отъ комисията, ще има всичко около 25 милиона жители. Отъ тѣхъ германцитѣ ще прѣдставляватъ само 3 милиона разпрѣснати изъ цѣлата територия. Само два округа Мариенвердеръ и Розенбергъ — за които спомена Лойдъ Джорджъ, иматъ голѣмъ процентъ германци. Но тѣ не могатъ да се отдѣлятъ отъ Польша: 1) защото прѣзъ тѣхъ минава желѣзнопътната линия отъ Варшава за Балтийско море, и 2) защото, ако Пруссия запази тѣзи окръзи, ще бжде въ състояние да спре когото поиска движението по Висла. При това въ двата споменати окръга има силни полски малцинства, а отъ друга страна голѣма частъ отъ германцитѣ сж чиновници или други пришълци, които нѣматъ трайни връзки съ страната.

Генералъ д' Епере въ Одеса.

Парижъ, 21 мартъ. Главнокомандующия източната армия генералъ Франше д' Епере е билъ помоленъ да отиде въ Одеса за да проучи военното положение. Той ще пристигне тамъ въ петѣкъ или сждбата.

Лигата на народитѣ.

Парижъ, 21 мартъ. (Радиотелеграма). (Началото липса). ... Проектътъ за лигата на народитѣ, прѣдставенъ въ пълното заседание на конференцията на 14 февруари, послужи за база на разискванията. Разгледани бѣха послѣдователно първитѣ 15 члена и бѣха прѣложени нѣкои поправки отъ разнитѣ неутрални делегации. Днесъ, петѣкъ, ще се състои второто заседание, за да се привърши прѣглеждането на другитѣ членове. Въ сждбата сутринта комисията ще се собере въ 10 часа, за да разгледа прѣдставенитѣ поправки. Прѣдставени сж слѣднитѣ неутрални държави: Аржентина, Чили, Колумбия, Дания, Испания, Холандия, Норвегия, Парагвай, Персия, Салвадоръ, Швеция, Швейцария и Венецуела.